

Lieve Céline, Oona, Renée en Salomé

Op 22 maart gingen wij elkaar voor het allereerst ontmoeten tijdens 'De Werkplaats' op Festival Cement. Helaas is dat door de huidige corona-omstandigheden niet doorgegaan. Collectief zitten we in quarantaine, maar ik heb me nog nooit zo eenzaam gevoeld. Het lijkt net een droom, sorry een futuristische droom. Ik heb het dan ook extreem moeilijk om mij te concentreren. Alles lijkt zo vaag en onbelangrijk dat ik maar niet kan focussen. ~~Er lijkt maar~~

Ik kan maar niet ontsnappen uit deze bizarre droom. Ik heb dan ook besloten om nog even in deze droom te blijven hangen en te zien waar hij mij mee naartoe zal nemen.

Op deze mooie maandagavond heb ik dan ook besloten om mijn eerste Quarantaine brief te schrijven. Ik vind het wel spannend om te corresponderen met onbekenden. Bovendien is het voor mij ook een uitdaging om eens te communiceren met woord in plaats van beweging. Ik denk dat het misschien slim is om mezelf even kort voor te stellen.

- Ik ben Lucas Devroe
- Ik ben 24
- Ik ben afkomstig uit West-Vlaanderen, België
- Ik ben opgegroeid in een familie waarin alles draait rond VOETBAL
- Ik hou van dansen
- Ik hou van maken
- Ik heb gestudeerd aan Fontys Hogeschool voor de Kunsten in Tilburg, Nederland
- Ik ben afgestudeerd aan de bacheloropleiding Choreografie

- Ik lijk op het eerste gezicht op een vrij afstandelijk en koud persoon maar eenmaal je me beter leert kennen, zie je hoe warm ik ben
- Ik ben een optimistische pessimist
- Ik ben een pessimistische optimist
- Ik geloof in het goede van de mens
- Ik hou van mijn mannelijke en vrouwelijke karakteristieken

Ik geloof dat ik zo nog lang kan doorgaan want ja de mens is complex en die complexiteit vind ik zo geweldig. Dat idee is dan ook zo SIMPEL. Deze simpele complexiteit is hoe ik mijn werk zou voorstellen: iets dat samenvat wat niet ~~samenvat~~ samengevat kan worden.

Tijdens mijn opleiding, ben ik gefascineerd geraakt in de complexe relatie tussen het individu en het collectief. Deze interesse is ontstaan doordat ik als kind en als persoon het heel moeilijk vind om connectie te leggen met anderen maar ook met mezelf. Er heerst namelijk een soort van 'Sadness of Separation' in me waarmede ik constant mee geconfronteerd word. Een gevoel dat ik niet in connectie ben met anderen en dat anderen niet in connectie zijn met mij. Dat maakt voor mij de complexe relatie v.h. individu en het collectief zo interessant. Het is net een onmogelijke puzzel.

Dit is voornamelijk de rode draad van mijn werk. ~~maar~~ Als we meer gaan kijken naar de vorm van mijn werk dan zie je The Body, The Sound, and The Light centraal staan

Zo onderzoek en ontwikkel ik atmosferen waarin deze 3 elementen samenkomen en elkaar ondersteunen als een geheel. Deze atmosferen zou ik beschrijven als futuristisch, hypnotiserend en cinematografisch. Zo probeer ik ~~me~~ mijn publiek ~~mee~~ aan de hand van deze elementen mee te nemen naar een andere wereld.

In mijn artistieke praktijk ben ik ook gefascineerd geraakt door de harmonie en disharmonie van synchroon bewegen. In mijn afstudeerduet "It's simple, I am Complex" heb ik hiermee enorm geëxperimenteerd. Ook tijdens 'De Werkplaats' wou ik mij verder gaan verdiepen in synchroniteit. Ik zit namelijk met zoveel vragen:

- 1 Kunnen we als collectief perfect in harmonie synchroon bewegen?
- 2 Is het wel interessant om perfect in harmonie synchroon te bewegen?
- 3 Wat doet synchroon bewegen met ons individualistisch denken?
- 4 Wat doet synchroon bewegen met ons collectief denken?
- 5 Wat gebeurt er met onze identiteit als we in volledige harmonie synchroon bewegen?
- 6 Verliezen we ~~ons~~ onze identiteit als we ~~in~~ volledig in harmonie synchroon bewegen?
- 7 Hoe beïnvloed synchroon bewegen onze handelingen als individu?

8] Hoe beïnvloed synchroon bewegen onze handelingen als collectief?

9] Wat is de kracht van het synchroon bewegen op het collectief denken in een ~~het~~ Westerse wereld van individualisme en zelfontplooiing?

↓ Wat meer context!

Wij leven in een geglobaliseerde complexe cultuur die steeds vaker omschreven wordt als individualistisch. Maar wat betekent het om individualistisch te zijn? Vaak worden de mensen in deze cultuur beschreven als onafhankelijk, sterk, uniek en zelfbewust. Maar ~~is~~ wat betekenen deze karakteristieken ~~en~~ echt? En wat als je deze karakteristieken niet bezit? Is dit een reden waarom onze "Sadness of Separation" groeit onder deze Westerse wereld?

Terwijl / als we gaan kijken naar de cultuur in Azië en Zuid-Amerika, dan zien we een zeer contrasterende cultuur die heel erg collectief is ingesteld. Zo zijn de mensen er dienstbaar, gul, zelfopofferend en behulpzaam. Zorgt deze cultuur ervoor dat de "Sadness of Separation" zich minder manifesteert? En wie ben je als individu in deze collectivistische cultuur?

Beide kunnen we omschrijven als extremen van elkaar en wat mij momenteel het meest bezighoudt is wat er gebeurt op de snijvlakken van deze culturen. Wat gebeurt er namelijk als we een specifieke eigenschap v.d. ene culturen samenbrengen & combineren met een eigenschap v.d. andere?

Ik heb veel vragen en hopelijk kunnen we samen / collectief antwoorden vinden door deze correspondentie. ~~Ik ben zeer benieuwd~~

Ik hoop dat ik enigszins duidelijk was. Ik ben extreem nieuwsgierig naar jullie gedachten. Hebben jullie soms een idee wat synchroon bewegen kan doen met jou?

Wordt tijdens het synchroon ~~ook~~ bewegen ook synchroon nagedacht? Hopelijk triggert al dit praten over synchroon bewegen je om effectief synchroon te gaan bewegen met een vriend of familie lid.

Zorg allemaal goed voor jezelf en elkaar!

Liefs,
Lucas